

AGIO MARIO MUNKUER (2001, חרטום, סודן)

הגעתי לישראל ב-2006 כשהייתי בן חמש. היום הראשון שלי בישראל היה מאוד שונה מסודן, המקום האנשים השפה. זה לא הפחיד אותי, כולם היו נחמדים ועזרו לנו. המחנות העולים הגיעו לשחק איתנו וללמד איתנו עברית והכל היה בסדר. הייתי בקיבוץ נוף אילות שנה וחצי ואז עברו לעיר אילת. רצינו לשנות מקום. אחר כך עברנו לטבריה.

יש לי זכרון טוב מטבריה, השכנים שלי שהיו כמו משפחה שלי ועזרו לי, ישראלים. מצאנו את בית ספר ארליך בטבריה. אהבתי מאוד לצפות בטלוויזיה, בהופ, בערוץ הילדים. היה לי שם חברים טובים. אני הכי מתגעגע לישראל לחופש.

פה באוגנדה אין לי חופש, בית ספר זה מאוד עמוס, ואין לי זמן כל כך לעשות ספורט ותחביבים. אני אוהב לצייר לשחק כדורסל וכדורגל. אני משחק בנבחרת של הבית ספר כדורסל. אני רוצה חופש לעשות מה שאני רוצה. לחלום את החלומות שלי - להיות מישהו יוצא מן הכלל, לעזור לאנשים כמו שעזרו לי בישראל. אני רואה אנשים שהצליחו לשנות את החיים של אנשים אחרים ויש לי אמונה להמשיך ולעבוד קשה על מה שאני רוצה ולהצליח לשנות דברים גם בשביל אנשים אחרים.

עזבתי את ישראל ב-2012, בגלל הגירוש. אמא שלי לא רצתה לחזור, אבל אבא שלי אמר שדברים בסודן השתנו לטובה ויש לנו את המדינה שלנו. לא הרגשתי טוב בסודן כי התרגלתי לתרבות בישראל ולאנשים שם וזה היה לי מאוד קשה לעזוב את החברים שלי בטבריה ובערד.

ביום האחרון שלי בישראל המון אנשים שהכירו ואתנו הגיעו להיפרד, נתנו לנו את המספרים שלהם ואמרו לנו לשמור על קשר ושנפגש איפשהו בעולם. עודדו אותנו שנמצא חברים חדשים אבל שתמיד נהיה בקשר בלב.

עברתי לג'ובה ולא אהבתי את זה, היה לי קשה לישון, היה לי חם, לא הבנתי אנשים, האוכל לא היה לי טעים, התרבות לא הייתה לי מובנת. אחרי שבעה חודשים התחיל הפרוייקט של ביקם, ואז הצטרפתי מבין הראשונים. הילדים הגיעו מערים שונות בישראל, ואנשים שבאו משאר הערים שהיו בהם הרבה סודנים לא כל כך השתלבו, אבל אני בטבריה הייתי חייב להשתלב וגם בערד. לא הרגשתי גזענות ואני מתגעגע לזה. ציירתי על הלוח דולפין, כשהייתי באילת מישהו בשם אמיר לימד אותי לצייר. הוא לימד אותי שיש לי כשרון.

מיקי לקחה אותי לצייר, ושם התחלתי לצייר דולפינים בשקיעה. אני לא יכול לשכוח את הזמנים האלה. החלום שלי להיות מישהו יוצא מן הכלל ולעזור לאנשים כמו שעוזרים לי. בעוד עשר שנים, באירופה אולי. אין לי בעיה בישראל, הכי חשוב שאני אוכל להשתלב ושנאנשים יתייחסו אליי בנעימות וכמשפחה. באפריקה אני מרגיש שכל אדם חושב על עצמו. ככה זה התרבות.

אני לא מרגיש פליט. פליט זה מישהו שברח מהמדינה שלו בגלל בעיה פוליטית במדינה. לא ראיתי את המלחמות, לא הייתי בדרום סודן ולא הרגשתי את זה. כולם בעולם פליטים, אנשים תמיד מחפשים מקום יותר טוב ללכת אליו.